

пжтъ, ни жива душа — само вълчи стѣпки. Конетѣ бѣха яки, но може да се каже, че шейната азъ я носихъ на ржце. Ще затѣнатъ нѣкжде конетѣ и азъ ще излѣза напредъ да разтѣпча снѣга и да направя пжтъ, другаде пѣкъ ще се бухнемъ въ нѣкоя яма — и тикай шейната, колкото имашъ сила. Стигнахъ на вѣтърницата по мрѣкнало смазанъ, съсипанъ. Казвамъ на Казака: тѣй и тѣй ми заржча чорбаджията.

— Твоя чорбаджия, — рече Казака, — има голѣми мустаки, ама умъ нѣма въ главата си. Я вижъ колко човали чакатъ? Ти остави твоитѣ човали и си иди, па ела вдруги день да си ги вземешъ.

— Не мога, — казвамъ. — Бай Михалъ ми заржча да чакамъ тукъ.

— Иди тогазъ да си вържешъ конетѣ въ дама и спи при тѣхъ.

— Не, — казвамъ, — отъ тука не мърдамъ. Казака се разсърди.

— Хлапе! — кай. — Да не гълчишъ много, че сега те хвърлямъ отъ стѣлбитѣ!

Поскарахме се както трѣбва. После се разбрахме, отидохъ, настанихъ конетѣ въ дама, пѣкъ азъ се върнахъ пакъ въ воденицата. По едно време се огледахъ — вжтре студено, голо, изъ кюшетата увиснали паежини, въртятъ се колелета съ зжби, вѣнъ крилата плющятъ, цѣлата вѣтърница се тресе и пука. Дожалѣ